

Татко и мама решиха да дадат байка на занаятъ — да се учи за шивачъ.

Главиха го у кумеца хаджи Гьорги.

Цѣлия день, отъ ранна сутринь и вечерь до нѣкое си време, байко е тамъ, при майстора. Мама ме праща да му занеса пладне. Азъ го виждамъ все въ широката одая у кумеца, седналъ по турски, бързешкомъ да премѣта тънката игла, която леко побутва съ надѣнатия на сръдния прѣстъ напрѣстекъ. До него е бай Иванъ, голѣмиятъ синъ на кумеца, който сжщо учи бащиния си занаятъ. А самъ кумецътъ, малко по-настрана, се е привелъ и нѣщо размѣрва или пѣкъ рѣже и прекройва съ голѣмитѣ ножици. Заварвамъ ги винаги всички смѣлчани. Байко и бай Иванъ седятъ предъ майстора си смирено.

Байко изглежда сега съвсемъ промѣненъ. Често чувамъ мама да му казва: „Да стане човѣкъ добъръ майсторъ, трѣбва добре да чиракувалъ.“

Неусѣтно отъ чиракъ байко стана калфа. Бѣше поусвоилъ доста [шивачеството. За Великдень занесохме съ мама платъ да ми ушие кумецътъ нови гащи. Той подаде на байка голѣмата ножица, подаде му и плата. Байко го разтла, взе и самичкъ скрои гащитѣ. И уши ги така добре, че азъ не можехъ да имъ се нарадвамъ. А малко по-късно, мама съ гордость разправяше, че и нейния новъ сукманъ, байко самичкъ [пакъ скроилъ и ушилъ.

Мина още нѣкой месецъ. Байко изучи занаята и почна да работи у дома.

Т. Г. Влайковъ